

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/92/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120209537
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2120209537.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobkyne: A. B. C., nar. X.X.XXXX, adresa D. XXX, D., zastúpenej splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Oľga Rosulegová, s. r. o., so sídlom Hrabový chodník 4, Bratislava – Nové Mesto, IČO: 51 247 798, proti žalovanému: A. E., nar. XX.X.XXXX, adresa B. XXXX/XX, F. - C., o vypratanie nehnuteľnosti, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 14C/69/2020-96 zo dňa 22. februára 2022, t a k t o

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolanie žalovaného voči výroku I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o d m i e t a.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku II. a vo výroku III. o trovách konania p o t v r d z u j e.
- III. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol; výrokom II. uložil žalovanému povinnosť vypratáť nehnuteľnosti evidované Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom na LV č. XXX, pre katastrálne územie C., obec F., okres Trnava, a to pozemky parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape ako parcela číslo 753 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 335 m², rodinný dom súpisné číslo XXXX s príslušenstvom postavený na parcele číslo 753, parcela číslo 754 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 29 m² a parcela číslo 755 - záhrada o výmere 263 m², do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a výrokom III. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 123, § 124, § 126 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a z procesného hľadiska najskôr uviedol, že pojednávanie vo veci samej dňa 22.2.2022, na ktorom súd vyhlásil napadnutý rozsudok, sa v súlade s ustanovením § 180 Civilného sporového poriadku uskutočnilo v neprítomnosti žalovaného. Na začiatku tohto pojednávania mal súd preukázané, že žalovaný má predvolanie na pojednávanie riadne doručené dňa 8.11.2021, na pojednávanie sa nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil a ani nepožiadal o odročenie pojednávania z vážnych dôvodov. Žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania a ospravedlnenie jeho neúčasti doručené osobne do podateľne súdu dňa 22.2.2022, bola totiž do spisu založená až v nasledujúci deň po rozhodnutí súdu, t. j. dňa 23.2.2022, takže súd v čase rozhodovania vo veci samej, o predmetnom podaní žalovaného vedomosť nemal. Súd však konštatoval, že ani v prípade, ak by žiadosť o odročenie pojednávania bola súdu predložená včas, nebolo by možné jej vyhovieť, pretože neboli splnené

podmienky pre odročenie pojednávania z vážnych dôvodov. Žalovaný žiadal odročiť pojednávanie z dôvodu, že sa dostal do úzkeho kontaktu s pozitívne testovanou osobou na COVID -19, ktorú skutočnosť súdu ale žiadnym spôsobom nepreukázal, vrátane tej skutočnosti, kedy sa o dôvode, pre ktorý odročiť pojednávanie žiadal, dozvedel. Súd tak nemal možnosť preskúmať, či sa skutočne jedná o dôležitý dôvod, prípadne či uvedený dôvod súdu žalovaný oznámil bezodkladne po jeho zistení. Súdu pritom bolo z jeho úradnej činnosti známe, že z rovnakého dôvodu žalovaný žiadal o odročenie pojednávania aj v ďalšej veci vedenej pod sp. zn. 39C/42/2018, ktoré sa malo uskutočniť dňa 2.2.2022. Pretože súd nemal z uvedenej žiadosti žalovaného o odročenie pojednávania dost informácií k tomu, aby mohol túto žiadosť vyhodnotiť ako dôvodnú, pričom sa jednalo o zhodný dôvod pre odročenie ako už v ďalšej veci vedenej na súde, a to iba niekoľko dní pred pojednávaním v tejto prejednávanej veci, považoval súd túto žiadosť za účelové konanie žalovaného s cieľom vyhnúť sa pojednávaniu a oddialiť rozhodnutie súdu. Súd uviedol, že z týchto dôvodov by žiadosti o odročenie pojednávania nebolo vyhovieť ani v prípade, ak by súdu bola doručená včas, t.j. pred otvorením pojednávania vo veci samej dňa 22.2.2022.

3. Ďalej súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia o dovolaní voči právoplatnému rozhodnutiu Okresného súdu Senica sp. zn. 5C/125/2013 a do právoplatného rozhodnutia v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 39C/42/2018, ako nedôvodný zamietol. Uviedol, že konanie vedené na Okresnom súde Senica je právoplatne skončené, rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu právoplatnosť dňa 7.8.2020, preto je súd takýmto právoplatným rozsudkom viazaný. Žalovaný tvrdil, že v tejto veci podal dovolanie, ako aj návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku, avšak ani jedno z týchto tvrdení nepreukázal, pričom žalobkyňa poprela, že by jej dovolanie bolo doručené. Za dôvod na prerušenie konania nepovažoval súd prvej inštancie ani prebiehajúce konanie o nahradenie prejavu vôle, keď mal za to, že aj prípadné vyhovieť tejto žalobe žalovaného ako darcu o nahradenie prejavu vôle obdarovanej na uzavretie zmluvy o zriadení vecného bremena by znamenalo, že tento rozsudok by zakladal oprávnenie darcu užívať nehnuteľnosti až na čas po právoplatnosti tohto rozhodnutia, teda do budúcnosti, čo by nemalo žiaden vplyv na rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. V čase do vyhlásenia dokazovania za skončené v tejto veci, nebolo preukázané, že by Najvyšší súd SR vyhovel dovolaniu, alebo návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku vo veci sp. zn. 5C/125/2013, prípadne, že by Okresný súd Trnava vyhovel žalobe o nahradenie prejavu vôle sp. zn. 39C/42/2018.

4. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že vykonaným dokazovaním zistil, že darovacou zmluvou uzavretou dňa 1.1.2004 medzi žalovaným ako darcom a obdarovanou G. C., t. č. H., ktorá je dcérou žalobkyne, boli predmetné nehnuteľnosti prevedené na obdarovanú. Dňa 24.11.2014 bola uzavretá Darovacia zmluva k predmetným nehnuteľnostiam medzi G. C. (H.) ako daryňou a žalobkyňou ako obdarovanou. Žalobkyňa je aktuálne vedená ako výlučná vlastníčka daných nehnuteľností. Vklad vlastníckeho práva žalobkyne bol povolený dňa 10.12.2014. Na Okresnom súde Senica bolo pod sp. zn. 5C/125/2013 vedené konanie o vydanie darovaných nehnuteľností a o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na základe žaloby podanej žalovaným ako darcom (v konaní vedenom na OS Senica vystupujúci v postavení žalobcu), ktorá žaloba bola zamietnutá. Predmetné nehnuteľnosti užíva výlučne žalovaný a žalobkyňa nemá prístup do nich od decembra 2013. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že žalovaný nehnuteľnosti užíva bez akéhokoľvek oprávnenia a bez právneho dôvodu. Žalovaný tvrdil, že nehnuteľnosti užíva z dôvodu jeho nároku na vrátenie daru a na základe jeho práva doživotne bývať v predmetných nehnuteľnostiach, ktoré právo má rovnaké účinky ako vecné bremeno. V tejto súvislosti súd poukázal na konanie o vrátenie daru a o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 5C/125/2013, ktoré konanie je aktuálne už právoplatne skončené, keď rozsudok okresného súdu č.k. 5C/125/2013-1131 zo dňa 5.6.2019, ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá, bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/1/2020-1223 zo dňa 30.6.2020 a nadobudol právoplatnosť dňa 7.8.2020. Týmto rozhodnutím súdu bola právoplatne vyriešená otázka vrátenia daru žalovanému. Právoplatným rozsudkom v tejto veci je súd viazaný bez možnosti sa otázkou vrátenia daru žalovanému ďalej zaoberať a prejednávať ju. Preto súd považoval ďalšie vyjadrenia žalovaného ohľadom konania obdarovanej, ktoré napĺňa zákonné dôvody pre uplatnenie práva žiadať vrátenie daru, za právne irelevantné pre rozhodnutie súdu v danej veci. Súd mal teda vlastnícke právo žalobkyne k predmetným nehnuteľnostiam za nepochybné. Súd tiež považoval za nedôvodnú aj obranu žalovaného, že mu v zmysle darovacej zmluvy uzavretej medzi ním a obdarovanou G. C. patrí užívacie právo k darovaným nehnuteľnostiam, keď vôľu pôvodne obdarovanej vyjadruje jej prejav v darovacej zmluve, kde sa zaviazala, že darca bude u nej bývať a do konca života sa bude o neho starať, čo má mať rovnaké právne účinky ako vecné bremeno, hoci nebolo vyjadrené

v zákonom akceptovanej forme. Podľa článku VI. Darovacej zmluvy zo dňa 1.1.2004 sa obdarovaná G. C. zaviazala, že darca bude u nej bývať a do konca života sa bude o neho starať. Takýto záväzok podľa názoru súdu nemá rovnaké účinky ako vecné bremeno. Z článku VI. darovacej zmluvy vyplýva, že sa jedná o záväzok obdarovanej G. C., ktorý sa viaže na konkrétnu osobu, a to na osobu G. C., ako je zrejmé aj zo znenia článku: „...bude u nej bývať...“, pričom z takéhoto znenia článku nie je možné vyvodiť, že by sa záväzok mal týkať konkrétnej nehnuteľnosti, a to rodinného domu v C. súpisné číslo XXXX, ale v podstate akejkoľvek inej nehnuteľnosti, v ktorej bude obdarovaná bývať, keď záväzok sa týkal len toho, aby v tej nehnuteľnosti bývala aj samotná obdarovaná (...u nej bývať..). Navyše však obdarovaná G. C., ktorá takýto záväzok v zmysle darovacej zmluvy voči žalovanému má, v predmetnom rodinnom dome, ktorý žalovaný užíva, už od roku 2013 nebýva. Pokiaľ teda žalovaný zostane bývať v dome v C., zároveň nebude splnená požiadavka podľa darovacej zmluvy, aby žalovaný býval u obdarovanej. Rovnako tak aj záväzok, že sa bude o neho starať, je osobným záväzkom obdarovanej G. C.. Zo strany žalobkyne takýto záväzok, alebo akýkoľvek iný s podobným obsahom, vo vzťahu k žalovanému preukázaný (a ani tvrdený) nebol. Záväzok obdarovanej G. C., dcéry žalobkyne, nezakladá povinnosť žalobkyne voči žalovanému nechať ho bývať v nehnuteľnosti v jej výlučnom vlastníctve. Zo znenia článku VI. nie je možné vyvodiť, že jeho účelom mal byť vznik vecného bremena aj z toho dôvodu, že chýbali formálne náležitosti pre jeho zriadenie, pretože jednak podpis obdarovanej ako povinnej z vecného bremena nebol úradne osvedčený, je tu nedostatok v označení zmluvy a navyše vklad práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do katastra nehnuteľností doposiaľ vykonaný nebol. Aj samotný žalovaný si uvedomoval, že užívacie právo nebolo zriadené v zákonom predpísanej forme, keď na tento nedostatok prejavu vôle obdarovanej poukázal s tvrdením, že formálny nedostatok nemôže znamenať jeho právnu neúčinnosť. Na základe uvedeného mal súd preukázané, že žalobca nemá právo doživotne bývať v predmetných nehnuteľnostiach vo vzťahu ku ktorým nemá užívacie právo. Keďže žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností, je aktívne legitimovaná domáhať sa vypratania nehnuteľností od toho, kto nehnuteľnosť užíva neoprávnene, t. j. od žalovaného. Z uvedeného dôvodu súd žalobe o vypratanie nehnuteľností vyhovel.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v spore v celom rozsahu úspešnej žalobkyne priznal voči žalovanému nárok na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 %, keď nezistil žiadne dôvody pre aplikáciu postupu podľa § 257 CSP a v konaní takýto dôvod tvrdený ani nebol.

6. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v celom jeho rozsahu odvolanie z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky na vykonanie pojednávania a vydanie napadnutého rozhodnutia; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, f/ a h/ CSP). Žalovaný namietal, že súd vyhlásil rozsudok na pojednávaní konanom dňa 22.2.2022, ktorým žalobe vyhovel, a to napriek tomu, že žalovaný z dôležitého dôvodu požiadal o odročenie pojednávania a súčasne ospravedlnil svoju neúčasť. Postup súdu bol nesprávny, čo vyústilo do vydania nezákonného rozhodnutia, nakoľko neboli splnené zákonné procesné podmienky na jeho vydanie. Navyše týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo žalovanému znemožnené uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na to, že písomné podanie, ktorým požiadal o odročenie pojednávania, doručil na súd v deň nariadeného pojednávania, a to v raňajších hodinách, pričom pracovníčku podateľne požiadal, aby podanie tejto žiadosti bezodkladne oznámila konajúcemu sudcovi. Preto tvrdenie súdu, že podanie malo byť založené do spisu až v nasledujúci deň, kedy o podanej žiadosti v čase rozhodovania nemal mať žiadnu informáciu, vyznieva nepresvedčivo. Je bežnou praxou súdov, že v prípade, ak sa zamestnanec súdu dozvie o podanej žiadosti o odročenie pojednávania, uvedenú skutočnosť bezodkladne oznámi konajúcemu sudcovi, čo sa v danom prípade podľa vyjadrenia súdu nestalo, a to napriek tomu, že išlo o dôležité dôvody pre odročenie pojednávania, ktorým boli karanténne dôvody na strane žalovaného. Rovnako v obdobných prípadoch si konajúci sudcovia overujú, či zo strany neprítomných strán sporu bola medzičasom doručená súdu prípadná žiadosť o odročenie pojednávania, pričom tomuto postupu nebránila žiadna prekážka. V súvislosti s pandemickou situáciou, je požiadanie strán o odročenie pojednávania z karanténnych opatrení vysoko pravdepodobná, a preto zo strany súdu malo prinajmenšom dôjsť k overeniu dôjdenia podania žalovaného na súd, aj s poukazom na skutočnosť, že žalovaný sa súdному konaniu nevyhýba a súdne zásielky preberá, čoho dôkazom je aj prevzatie napadnutého rozsudku. Uvedená skutočnosť vyvracia tvrdenie súdu ohľadom účelového

konania žalovaného. Žalovaný požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že sa dostal do úzkeho kontaktu s pozitívne testovanou osobou na ochorenie COVID-19 z ktorého dôvodu možného ochorenia bol povinný dodržiavať domácu karanténu. Preto bol daný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, z dôvodu ochrany verejného zdravia. Ak by sa žalovaný napriek uvedenej skutočnosti nariadeného pojednávania osobne zúčastnil, porušil by tým svoju zákonnú povinnosť a vystavil sa tak uloženiu novej pokuty za porušenie nariadených opatrení, prípadne až trestnému stíhaniu za šírenie tejto nakažlivej choroby. Žalovaný si teda iba plnil svoju zákonnú povinnosť v súvislosti s pandemickou situáciou, pričom záujem spoločnosti na ochrane verejného zdravia má v danom prípade nepochybnú prednosť pred záujmom strán sporu na prejednaní ich nárokov, a preto za splnenie svojej zákonnej povinnosti nemôže byť žalovaný sankcionovaný tým, že súd prejedná právnu vec bez jeho osobnej účasti na pojednávaní, a to napriek podanej žiadosti o odročenie pojednávania. V danej veci preto neboli splnené procesné podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti žalovaného, kedy sa rozhodovalo v tak dôležitej veci, ako je vypratanie nehnuteľností. Navyše skutkové tvrdenia strán sporu ohľadom užívacieho práva k sporným nehnuteľnostiam sú medzi stranami sporné a vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, nejedná sa po právnej stránke o jednoduché posúdenie veci. Žalovaný tiež poukázal na to, že v podanej žiadosti o odročenie pojednávania nesúhlasil, aby súd pojednával bez jeho osobnej účasti, kedy výslovne trval na svojej osobnej účasti na nariadenom pojednávaní. Preto je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj postup, ktorý mu predchádzal nesprávne a nezákonné, keďže neboli splnené procesné podmienky pre vykonanie pojednávania a vydanie rozhodnutia vo veci samej, čím súd porušil právo žalovaného na spravodlivý proces, kedy mu bolo odopreté uskutočňovať jemu patriace práva, a preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal postup súdu, ktorým zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania. Konanie navrhol prerušiť aj z dôvodu, že sa obrátil na príslušný súd so žalobou, ktorou sa domáha, aby súd nahradil prejav vôle obdarovanej (dcéry žalobkyne) na uzavretie zmluvy o zriadení vecného bremena. Konanie je vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 39C/42/2018 a nebolo doposiaľ právoplatne skončené. Vzhľadom na to, že rozhodnutie súdu vo veci o nahradenie prejavu vôle obdarovanej má relevantný význam aj pre rozhodnutie súdu v danej veci, žalovaný nesúhlasil s tým, že vyhovie tejto žalobe žalovaného ako darcu o nahradenie prejavu vôle obdarovanej na uzavretie zmluvy o zriadení vecného bremena, by nemal žiaden vplyv na rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. Podľa § 217 CSP je pre súd rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku. V prípade, ak rozhodnutie súdu, ktorým by žalobe žalovaného vyhovel by bolo právoplatné už v čase rozhodnutia súdu o žalobe žalobkyne o vypratanie nehnuteľností, nebol by daný dôvod na vypratanie, keďže by existoval titul na užívanie predmetných nehnuteľností. Preto bol postup súdu, ktorým návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol nesprávny a arbitrárny.

8. Obrana žalovaného v odvolaní ďalej spočívala v tom, že o zriadení užívacieho práva ako vecného bremena svedčí prejavenie vôle dcéry žalobkyne ako pôvodne obdarovanej v darovacej zmluve, keď sa zaviazala, že darca bude u nej bývať a do konca života sa bude o neho starať, čo vo svojej podstate jednoznačne vyjadruje jej vôľu zriadiť vecné bremeno v prospech darcu. Žalovaný ako darca užíva predmetnú nehnuteľnosť doposiaľ, pričom financuje aj všetky náklady na údržbu a opravy predmetnej nehnuteľnosti. S poukazom na prejavenu vôľu dcéry žalobkyne v darovacej zmluve, dotknuté ustanovenie zmluvy má mať rovnaké právne účinky ako vecné bremeno, hoci nebolo vyjadrené v zákonom akceptovateľnej forme, čo ale nemožno pripisovať na ťarchu darcu, ktorému predmetná darovacia zmluva bola predložená dcérou žalobkyne iba na podpis. Je nelogickým, aby darca daroval nehnuteľnosť, v ktorej zostal ďalej bývať bez toho, aby mal k nehnuteľnosti zabezpečené právo doživotného bývania, a to aj pre prípad jej scudzenia, teda v podobe vecného bremena. V súvislosti s výkladom prejavu vôle účastníkov právnych úkonov žalovaný poukázal na to, že rovnako ako zákony, tak aj jednotlivé ustanovenia zmluvy je potrebné vykladať v kontexte s celou zmluvou, pričom treba prednostne prihliadať na skutočnú vôľu účastníkov zmluvy nad formálnym výkladom tejto vôle. Vôľa konajúceho subjektu sa nie vždy prejaví navonok jasným a zrozumiteľným spôsobom. V takom prípade vystupuje do popredia objektívny spôsob výkladu. Pri výklade zmluvy sa má viac hľadieť na vôľu zmluvných strán, ako na jej slová. Preto úlohou súdu je zistiť skutočnú vôľu konajúceho subjektu. Súd sú povinné vykladať zmluvu ako dvojstranný právny úkon v súlade s princípmi právneho štátu tak, aby sa naplnil skutočný obsah zmluvy a princíp spravodlivosti a dobrých mravov. S týmito skutočnosťami sa súd žiadnym spôsobom nevysporiadal, na základe čoho dospel k nesprávnemu záveru, že nemá preukázané právo žalovaného predmetných nehnuteľnostiach doživotne bývať. Tiež bolo potrebné

zohľadniť skutočnosť, že darovaciu zmluvu vyhotovila dcéra žalobkyne ako pôvodne obdarovaná, ktorá už v tom čase mala právnické vzdelanie. Preto jej konanie, kedy vecné bremeno nebolo zapísané do katastra nehnuteľností, považuje žalovaný za účelové s úmyslom zbaviť ho užívacieho práva v prípade jej scudzenia, o čom svedčí aj prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na žalobkyňu. Dcéra žalobkyne síce v darovacej zmluve vyjadrila vôľu zriadiť vecné bremeno, resp. strpieť právo doživotného bývania a užívania žalovaného ako darcu na predmetnej nehnuteľnosti, avšak k splneniu ďalšej podmienky, ktorou je vklad do katastra nehnuteľností už nedošlo. Prítom účelom dotknutého ustanovenia zmluvy bolo zabezpečiť právo žalovaného ako pôvodného darcu doživotného bývania v predmetnej nehnuteľnosti ako určitú satisfakciu za to, že jej daroval nehnuteľnosť, čo je bežným javom aj v iných prípadoch, kedy sa darca zriadením vecného bremena chráni pred prípadným vyhodnením z darovanej nehnuteľnosti v dôsledku svojvoľného konania obdarovaného. Síce užívacie právo žalovaného nebolo zriadené v zákonom predpísanej forme, to ešte neznamená, že takéto ustanovenie dohodnuté v zmluve je právne neúčinné. V prípade, ak vzniknú pochybnosti o obsahu zmluvy, je potrebné túto vykladať na ťarchu zhotoviteľa zmluvy, teda na ťarchu dcéry žalobkyne, k čomu však zo strany súdu nedošlo.

9. Napokon žalovaný namietal, že súd neaplikoval ust. § 257 CSP a žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania. V danom prípade nepochybne existujú dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v tom, že celý svoj život prežil v darovanej nehnuteľnosti, ktorú pôvodne nadobudol do svojho vlastníctva vlastným pričinením a túto aj svojpomocne zrekonštruoval výlučne z vlastných finančných prostriedkov, teda investoval do nej všetky svoje celoživotné úspory. Počas spoluzitia s dcérou žalobkyne predmetnú nehnuteľnosť pod rôznymi zámienkami ako osoby s právnickým vzdelaním, ktorá využila jeho nevedomosť, previedol na jej osobu v domnení, že s ňou naloží v súlade so záujmami žalovaného a jeho rodiny. Napriek uvedenému, po rozpade rodiny s dcérou žalobkyne, kedy sa jej postoj a správanie k žalovanému diametrálne zmenilo, požaduje od neho, resp. jej matka ako žalobkyňa, na ktorú previedla darované nehnuteľnosti z čisto účelových dôvodov, aby predmetné nehnuteľnosti napriek jeho vysokému veku a nepriaznivému zdravotnému stavu vypratá, čo je v príkrom rozpore s dobrými mravmi. S poukazom na uvedené skutočnosti v spojení s odvolacími námietkami žalovaného, boli splnené zákonné podmienky pre realizáciu sudcovského moderačného práva podľa § 257 CSP.

10. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby žalobu v celom rozsahu zamietol.

11. Žalobkyňa samostatný odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalovaného podala písomné vyjadrenie v ktorom uviedla, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, zákonný a riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie vykonal na pojednávaní všetky relevantné a dostupné stranami navrhnuté dôkazy, tieto správne vyhodnotil a dospel k správnym rozhodujúcim skutkovým zisteniam. Odvolaním napadnutý rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že súd prvej inštancie sa veľmi podrobne žiadosti žalovaného o odročenie pojednávania venoval v ods. 13 rozsudku. Okrem toho, že konštatoval, že žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania a ospravedlnenie jeho neúčasti, bola súdu doručená osobne do podateľne dňa 22.2.2022, bola do spisu založená až v nasledujúci deň po rozhodnutí súdu, dňa 23.2.2022, takže súd v čase rozhodovania vo veci samej, o predmetnom podaní žalovaného nemal vedomosť, tak súd sa zaoberal aj dôvodnosťou žiadosti v prípade, pokiaľ by táto bola podaná včas. Súd správne konštatoval, že aj keby mal vedomosť o žiadosti žalovaného v čase pojednávania, nebolo by možné jej vyhovieť, pretože neboli splnené podmienky pre odročenie pojednávania z vážnych dôvodov. Žalovaný žiadal odročiť pojednávanie z dôvodu, že sa dostal do úzkeho kontaktu s pozitívne testovanou osobou, ktorú skutočnosť súdu ale žiadnym spôsobom nepreukázal, neuviedol ani jej meno, neposkytol súdu potvrdenie o jej pozitívnom testovaní, vrátane tej skutočnosti, kedy sa o dôvode pre ktorý žiadal pojednávanie odročiť dozvedel. Súd tak nemal možnosť preskúmať, či sa skutočne jedná o dôležitý dôvod, prípadne či uvedený dôvod súdu oznámil bezodkladne po jeho zistení. Žalobkyňa uviedla, že z rovnakého dôvodu žalovaný žiadal o odročenie pojednávania aj v ďalšej veci vedenej pod sp. zn. 39C/42/2018, ktoré sa malo uskutočniť dňa 2.2.2022. V tejto veci žalovaný zmaril aj pojednávanie vytýčené na deň 4.5.2022 a dňa 1.6.2022. Žalovaný sa účelovo nedá zastúpiť advokátom, hoci z jeho písomností je zrejmé, že mu ich pripravuje advokát. Žalovaný je poučený, že súdy postupujú benevolentnejšie voči občanom bez právneho zastúpenia a toto žalovaný zneužíva. Vždy v deň daného pojednávania ráno doručí osobne do podateľne žiadosť o odročenie termínu pojednávania. Nikdy nepredloží relevantné listiny preukazujúce dôvodnosť odročenia. Rovnako postupuje aj jeho dcéra

G. H. a zať C. H., ktorí sú žalovaní v obdobných sporoch. Žalovaný v odvolaní uvádza, že žiadosť o odročenie pojednávania doručil na súd v deň nariadeného pojednávania v raňajších hodinách, pričom pracovníčku podateľne požiadal, aby podanie tejto žiadosti bezodkladne oznámila konajúcemu sudcovi. Ďalej však argumentuje, že vzhľadom na úzky kontakt s pozitívne testovanou osobou na COVID-19 bol povinný dodržiavať domácu karanténu, a preto sa nemohol zúčastniť pojednávania. Je zarážajúci výklad žalovaného, kedy na jednej strane mohol osobne doručiť na súd žiadosť o odročenie pojednávania, avšak zúčastniť sa pojednávania mu už opatrenia a domáca karanténa neumožnili. Z celkového postoja žalovaného a jeho argumentácie je zrejmá účelovosť, nepravdivosť a maximálne možné zneužívanie procesných práv občana bez právneho zastúpenia. Žalobkyňa nesúhlasila so žalovaným, že sa nejedná po právnej stránke o jednoduché posúdenie vecí. Súd sa v spore sp. zn. 11C/73/2017 zaoberal aj touto otázkou a vyjadril sa k nej v odôvodnení rozsudku. Súd prvej inštancie neporušil svojím postupom právo na spravodlivý proces žalovaného, konal správne, z úradnej činnosti mu bolo známe účelové konanie žalovaného. Žiadosť o odročenie pojednávania neobsahovala zákonom vyžadované náležitosti, nebola dôvodná a ani spôsobilá odročiť termín pojednávania.

12. Ďalej žalobkyňa vo vyjadrení poukázala na to, že odvolanie žalovaného proti rozhodnutiu, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, podľa § 357 CSP nie je prípustné, a to bez ohľadu na nesprávne poučenie súdu prvej inštancie o prípustnosti odvolania. Súd tiež dospel k správne záveru, že prerušenie konania nie je dôvodné. Konanie vedené na Okresnom súde Senica bolo právoplatne skončené, rozsudok súdu nadobudol v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu právoplatnosť dňa 7.8.2020, preto je súd v zmysle § 230 CSP takýmto právoplatným rozsudkom viazaný. Rozhodnutie súdu v konaní o nahradenie prejavu vôle sp. zn. 39C/42/2018 by malo účinky do budúcnosti, a preto nemá vplyv na toto konanie.

13. K odvolaniu žalovaného proti výroku rozsudku, ktorým mu bolo uložené vypratať danú nehnuteľnosť žalobkyňa uviedla, že argumentácia žalovaného o existencii jeho užívacieho práva vo vzťahu k nehnuteľnostiam je právne nespôsobilá. V inom konaní si dokonca od žalovaného odvodzuje svoje užívacie právo aj dcéra žalovaného G. H., zať C. H. a ich dve deti. Žalobkyňa svojim konaním absolútne vylúčila z možnosti užívať vlastnú nehnuteľnosť a disponovať s ňou a tým naplňať jedno zo základných práv garantovaných Ústavou SR, a to vlastnícke právo. Darovacia zmluva medzi žalovaným a dcérou žalobkyne bola uzatvorená dňa 1.1.2004. Kataster povolil vklad vlastníckeho práva v prospech dcéry žalobkyne dňa 7.9.2004. Dané rozhodnutie bolo doručované obom zmluvným stranám darovacej zmluvy, a teda žalovanému a dcére žalobkyne. Voči rozhodnutiu katastra je prípustný riadny opravný prostriedok, pokiaľ niektorá zmluvná strana nesúhlasí s jeho rozhodnutím. Po využití riadneho opravného prostriedku, pripúšťala vtedajšia právna úprava podať tzv. správnu žalobu na preskúmanie rozhodnutia katastra súdom. Žalovaný ani jednu z uvedených možností nevyužil, hoci v jednotlivých sporoch uvádza, že bol ubezpečený dcérou žalobkyne, že na základe darovacej zmluvy bude údajné právo doživotného bývania žalovaného zapísané na príslušnom liste vlastníctva. Pokiaľ by aj vôľa zmluvných strán smerovala k zriadeniu vecného bremena, žalovaný sa po prvý raz dozvedel o jeho nezriadení doručením rozhodnutia katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva. Žalovaný podal žalobu v roku 2018, teda po uplynutí 14 rokov od prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe darovacej zmluvy. Žalovaný tak účelovo konal až po námietkach žalobkyne a jej dcéry v spore vedenom na Okresnom súde Senica. Skutočnosť, či niekto má alebo nemá právnické vzdelanie nemôže ísť na vrub žalobkyne, nakoľko žalovaný bol v čase uzatvorenia darovacej zmluvy plnoletou osobou, navyše o 17 rokov staršou od dcéry žalobkyne, v celom rozsahu spôsobilou na právne úkony a v prípade pochybností resp. nejasností o obsahu darovacej zmluvy mal možnosť vyhľadať právnu pomoc tretej osoby za účelom jej posúdenia. V roku 2004 pri podpise darovacej zmluvy mala dcéra žalobkyne 23 rokov a nemala právnické vzdelanie ako tvrdí žalovaný, keďže nastúpila do prvého ročníka právnickej fakulty Trnavskej univerzity, ktorú dokončila v roku 2008. Žalobkyňa konštatuje, že čl. VI. darovacej zmluvy zo dňa 1.1.2004 nebol žiadnou zo zmluvných strán mienený ako vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného užívania nehnuteľností žalovaným. Je to zrejmé jednak z jeho formulácie, jednak aj z absencie formálnych náležitostí pre jeho zriadenie, ako napr. notárom osvedčený podpis obdarovaného, teda povinného z vecného bremena. Následne po povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra, ktoré rozhodnutie bolo doručené aj žalovanému, tento nenamietal, že by kataster nepovolil aj vklad vecného bremena. Zápis vkladu do katastra nehnuteľností má konštitutívne (právo tvorné) účinky. Čo sa týka čl. VI. darovacej zmluvy zo dňa 1.1.2004 (bude u nej bývať), formulácia záväzku dcéry žalobkyne voči žalovanému je jasná, a to u nej, nie v konkrétnej nehnuteľnosti, ako sa snaží žalovaný navodiť. Preto tento záväzok dcéry žalobkyne nemá nič spoločné so žalobkyňou, resp. jej povinnosťou voči žalovanému nechať

ho bývať v jej nehnuteľnosti. Na základe všeobecného a neurčitého ku konkrétnej nehnuteľnosti čl. VI. darovacej zmluvy zo dňa 1.1.2004 nemožno nahrádzať prejav vôle žalobkyne podľa aktuálnych predstáv žalovaného. Žalobkyňa v celom rozsahu popiera dojednanie zriadenia vecného bremena ako to uvádza žalovaný. Žalovaný v spore vedenom Okresným súdom Senica pod sp. zn. 5C/125/2013 okrem iného uvádzal ako dôvod darovania nehnuteľnosti dcére žalobkyne cieľ zamedziť doručovaniu pošty na žalobcovu bývalú manželku, a teda previesť vlastnícke právo na dcéru žalobkyne iba dočasne, čo je v rozpore s údajnými skutočnými prejavmi vôle oboch zmluvných strán na zriadenie vecného bremena. V zmysle tohto dôvodu darovania nedáva zmysel zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve doživotného užívania nehnuteľnosti žalovaným. Žalovaný vždy prispôsobuje argumentáciu aktuálnemu sporu. Vzhľadom však na následné negatívne konanie žalovaného voči dcére žalobkyne od roku 2013, ktoré je jednoznačne preukázané v spore vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 5C/125/2013 je zrejmé, že dcéra žalobkyne, a teda ani žalobkyňa nemá voči žalovanému toho času žiadne povinnosti, a to tak po právnej strane alebo z morálneho hľadiska, resp. eventuálne vyplývajúce podľa názoru žalovaného z darovacej zmluvy zo dňa 1.1.2014, a to aj so zreteľom na obžalobu Okresnej prokuratúry Bratislava V podanej na žalovaného. Bol to žalobca, kto žalobkyňu, jej dcéru a ich spoločnú dcéru doslova vyšťval z nehnuteľnosti.

14. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného proti výroku o trovách konania, žalobkyňa uviedla, že žalovaný nepreukázal žiaden dôvod hodný osobitného zreteľa odôvodňujúci postup podľa § 257 CSP. Žalovaný vytvára účelovo prietahy nielen v tomto konaní. Absolútne nie je pravda, že žalovaný nehnuteľnosť svojpomocne zrekonštruoval a investoval do nej celoživotné úspory. Aj toto jeho konanie žalobkyňa vyvrátila listinnými dôkazmi v konaní vedenom na Okresnom súde Senica. V tomto konaní ho ničím nepreukázal. V konaní vedenom na Okresnom súde Senica uviedol iný dôvod darovania nehnuteľnosti, na ktorú skutočnosť už žalobkyňa poukázala vyššie a ktorá skutočnosť vyplýva z predloženého rozsudku Okresného súdu Senica. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal jej voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%.

15. K vyjadreniu žalobkyne podal žalovaný písomné vyjadrenie v ktorom zopakoval, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez osobnej účasti žalovaného. Súd pochybil, keď v čase svojho rozhodovania vo veci samej nemal žiadnu vedomosť o žiadosti žalovaného o odročenie pojednávania, aj keď bolo predmetné podanie doručené osobne do podateľne súdu v deň pojednávania, pričom však do spisu bolo založené až nasledujúci deň. Podľa žalovaného v zmysle jeho žiadosti bol daný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, kedy žalovaný bol v úzkom kontakte s pozitívne testovanou osobou na ochorenie COVID-19, teda bolo jeho povinnosťou dodržiavať povinnú domácu karanténu, čím si iba splnil svoju zákonnú povinnosť, čo nemôže byť vyhodnotené v neprospech žalovaného a rovnako nemôže byť za plnenie zákonnej povinnosti potrestaný v podobe sankcie vykonania pojednávania bez jeho osobnej účasti. Záujem spoločnosti na ochrane verejného zdravia má prednosť pred záujmami jednotlivcov, teda aj pred záujmom žalobkyne na vypratání nehnuteľnosti. Aj keď žalovaný požiadal o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, navyše pre krátkosť času od zistenia dôležitého dôvodu by nebolo od neho spravodlivé požadovať, aby sa na pojednávaní nechal zastúpiť. Napriek tomu súd rozhodol o tom, že bude pojednávať v neprítomnosti žalovaného, pričom na tomto pojednávaní rozhodol vo veci samej rozsudkom, čím postupoval nesprávne a v rozpore s ustanoveniami CSP. Čo sa týka požiadavky súdu ohľadom preukázania uvedenej skutočnosti, nie je možné od žalovaného spravodlivo požadovať, aby od tretích osôb požadoval predloženie dokladov ohľadom ich zdravotného stavu, pričom aj ich predloženie treťou osobou nemá možnosť žalovaný žiadnym spôsobom vynútiť, preto uvedená požiadavka súdu týkajúca sa preukázania zdravotného stavu osoby odlišnej od strán sporu je irelevantná. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zák. č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu súdy vykonávajú pojednávania a verejné zasadnutia len v nevyhnutnom rozsahu. Podľa dôvodovej správy podstatou úpravy je docieľiť taký stav, aby súdy vykonávali pojednávania len v nevyhnutnom rozsahu. Jedná sa o opatrenie, ktoré má vykonávanie pojednávania obmedziť len na nevyhnutné minimum, ako sú prípady, ktoré neznesú odklad. Núdzový stav vyhlásený uznesením vlády SR č. 695 zo dňa 24.11.2021 sa skončil až dňom 23.2.2022. V danej veci súd nariadil a vykonal pojednávanie dňa 22.2.2022, teda ešte v čase kedy núdzový stav trval. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa však súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal s tým, čo bolo dôvodom, pre ktorý musel preskúmanú vec nevyhnutne prejednať aj napriek vyhlásenému núdzovému stavu, pričom uvedená skutočnosť nevyplýva ani z obsahu súdneho

spisu. Súd svojim nepredvídateľným postupom, kedy pojednávanie vykonal napriek vyhlásenému núdzovému stavu a podanej žiadosti žalovaného, nepochybne došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, keďže mu bolo znemožnené realizovať jeho procesné práva. Čo sa týka nepredloženia žiadosti žalovaného pracovníkmi súdu zákonnému sudcovi včas, uvedená skutočnosť nemôže byť na ujmu žalovanému. Relevantným je, že predmetné podanie bolo súdu doručené s dostatočným predstihom pred pojednávaním, kedy pracovníčka súdu mala reálnu možnosť uvedenú skutočnosť oznámiť konajúcemu sudcovi, no napriek tomu sa tak nestalo.

16. Žalovaný uviedol, že odmieta tvrdenia žalobkyne o údajnej účelovosti jeho konania, či zneužívání procesných práv. Žalovaný sa súdnemu konaniu nevyhýba, súdne zásielky preberá, čoho dôkazom je aj prevzatie napadnutého rozsudku a vyjadrenia žalobkyne. Pokiaľ ide o iné sporové veci, tak v jednom prípade sa jednalo iba o ospravedlnenie neúčasti, kedy žalovaný súčasne požiadal o doručenie zápisnice z predbežného prejednávania sporu za účelom oboznámenia sa s jej obsahom a v ďalšom prípade žalovaný požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu nevyhnutného absolvovania lekárskeho vyšetrenia s ohľadom na diagnostikované závažné ochorenie, čo podložil aj lekárske potvrdzeniami. Skutočnosť, že sa žalovaný nedá zastúpiť advokátom nemožno považovať za zneužívanie situácie ako sa to snaží prezentovať žalobkyňa. Možnosť nechať sa v konaní zastúpiť je právom strany sporu a nie jej povinnosťou. Čo sa týka doručenia samotnej žiadosti o odročenie pojednávania, je pochopiteľným a logickým, že predmetné podanie mohol žalovaný doručiť aj prostredníctvom tretej osoby, čo vzhľadom na dôvod odročenia bolo aj v danom prípade. Žalovaný nerozumie tomu, na základe čoho žalobkyňa dospela k záveru, že žiadosť o odročenie pojednávania mal doručiť do podateľne súdu priamo žalovaný. Jedná sa iba o domnienky žalobkyne, ktoré však žiadnym spôsobom nepodložila, rovnako ako údajnú účelovosť konania žalovaného.

17. Žalovaný odmietol, že žalobkyňa svojim konaním vylúčil z možnosti užívať vlastnú nehnuteľnosť a disponovať s ňou. Žalobkyňa, resp. jej dcéra nemá žiadny morálny nárok predmetnú nehnuteľnosť vlastníť, pričom z ich strany došlo iba k zneužitiu nevedomosti žalovaného za účelom získania majetkového prospechu. V čase po uzavretí darovacej zmluvy žil žalovaný v domnení, že k nehnuteľnosti má zriadené doživotné právo jej užívania, a to v podobe vecného bremena, čo sa však po zhoršení vzťahov žalovaného a dcéry žalobkyne ukázalo ako nepravda. Potom ako sa žalovaný začal domáhať vrátenia daru zistil, že k nehnuteľnosti predmetné vecné bremeno nie je zriadené. To, že žalovaný proti rozhodnutiu o vklade nepodal opravný prostriedok ešte neznamená, že si bol vedomý tejto skutočnosti, kedy vzhľadom na právnické vzdelanie dcéry žalobkyne, prípadne samotnej žalobkyne, ako aj skutočnosť, že všetky záležitosti spojené s prevodom riešila dcéra žalobkyne, s ktorou vtedy býval v spoločnej domácnosti, mal jej plnú dôveru. Keďže samotné znenie darovacej zmluvy vyhotovila dcéra žalobkyne, je pochopiteľným, že tomu zodpovedá aj formulácia záväzku obdarovanej voči žalovanému ako darcovi. Preto je žiaduce, aby sa zmluva vykladala v kontexte s celou zmluvou a súčasne sa prihliadalo aj na skutočnú vôľu účastníkov zmluvy nad formálnym výkladom tejto vôle. Preto je nevyhnutné, aby súd skúmal skutočnú vôľu účastníkov právneho vzťahu a zmluvu vykladal v súlade s princípmi právneho štátu tak, aby bol naplnený skutočný obsah zmluvy. S týmito skutočnosťami sa však súd prvej inštancie nevysporiadal a zmluvu vyhodnotil prísne formalisticky. Žalovaný preto trval na podanom odvolaní a navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

18. K vyjadreniu žalovaného podala ešte žalobkyňa písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že argumentácia žalovaného je účelová s cieľom umelo predlžovať trvanie sporu a tým nedôvodne a bez akéhokoľvek právneho nároku užívať nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Vlastnícke právo k daným nehnuteľnostiam je nesporné. Bolo definitívne vyriešené v konaní vedenom Okresným súdom Senica sp. zn. 5C/125/2013. Žalovaný si preto nemôže nárokovať žiadnym zákonným spôsobom ich užívanie a zároveň nemôže brániť v ich užívaní žalobkyňou. Žalovaný bráni žalobkyňu v užívaní jej nehnuteľností od roku 2013, teda už 9 rokov. Žalobkyňa sa vzhľadom na konanie žalovaného, ktorý umelo vytvára prietahy v konaniach nevie domôcť ochrany vlastníckeho práva. V nehnuteľnostiach navyše žijú bez súhlasu žalobkyne aj ďalšie osoby, ktoré si odvodzujú svoje údajné užívacie právo od žalovaného, a to dcéra žalovaného, jej manžel a ich spoločné deti, ktorí umelo naťahujú konanie o vypratanie týkajúce sa ich osôb. Pokiaľ sa žalovaný odvoláva na svoju žiadosť o odročenie pojednávania zo dňa 22.2.2022, súd správne konštatoval, že aj keby mal vedomosť o žiadosti žalovaného v čase pojednávania, nebolo by možné jej vyhovieť, pretože neboli splnené podmienky

pre odročenie pojednávania z vážnych dôvodov. Skutočnosť, že sa žalovaný dostal do úzkeho kontaktu s pozitívne testovanou osobou súdu žiadnym spôsobom nepreukázal, neuviedol ani jej meno, neposkytol súdu potvrdenie o jej pozitívnom testovaní, vrátane skutočnosti, kedy sa o dôvode, pre ktorý odročiť pojednávanie žiadal, dozvedel. Súd tak nemal možnosť preskúmať, či sa skutočne jedná o dôležitý dôvod, prípadne či uvedený dôvod súdu oznámil bezodkladne po jeho zistení. Argumentácia žalovaného, že nebolo možné od neho spravodlivo požadovať, aby od tretích osôb požadoval predloženie dokladov o ich zdravotnom stave je účelová. Odobrením takéhoto postupu žalovaného by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces, konkrétne prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 17 CSP). Žalovaný nielen účelovo, bezprostredne pred pojednávaním doručil žiadosť o odročenie, túto navyše absolútne žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil a nekonkretizoval. Dokonca ani neuviedol, že napriek tomu, že požiadal pozitívne testovanú osobu o potvrdenie, táto mu potvrdenie odmietla poskytnúť. Žalovaný neuviedol a nepreukázal ani fakt, či je sám osobou zaočkovanou resp. prekonal ochorenie. Táto informácia je podstatná pre posúdenie povinnosti karantény, ktorá už nebola v tom čase povinná pre osoby po prekonaní ochorenia, ako aj zaočkované osoby, ktoré prišli do úzkeho kontaktu s pozitívne testovanou osobou. V súlade s § 3 ods. 2 vyhl. č. 7/2022 Úradu verejného zdravotníctva SR, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k izolácii osôb pozitívnych na ochorenie COVID-19 a karanténe osôb, ktoré prišli do úzkeho kontaktu s osobou pozitívne testovanou na ochorenie COVID-19, je osoba špecifikovaná podľa § 1 ods. 2 písm. k) povinná mať na verejnosti po dobu 7 dní prekryté horné dýchacie cesty respirátorom FFP2 bez výdychového ventilu alebo s jeho prekrytím chirurgickým rúškom a dodržiavať hygienu rúk. Jediná povinnosť vyplývajúca pre takéto osoby bolo použiť respirátor. Žiadosť žalovaného nespĺňala žiadne zákonné požiadavky a nemožno z nej vyvodiť, či bola podaná bezodkladne po tom, čo sa o údajnom dôvode dozvedel v súlade s § 183 ods. 3 CSP. Tým, že žalovaný podal žiadosť na súd iba necelé dve hodiny pre začatím pojednávania, odňal súdu možnosť posúdiť jej dôvodnosť a rozhodnúť o nej. Toto konanie je jednoznačne účelové. Jeho tvrdenia nie sú ničím podložené a dokonca ani bližšie špecifikované. Žalovaný uviedol iba všeobecné tvrdenia, ktoré nemôžu odôvodniť odročenie pojednávania bez toho, aby takým postupom nedošlo k porušeniu práv žalobkyne. Žalovaný v priebehu konania síce poprel skutkové tvrdenia žalobkyne, avšak neúčinne. Tieto nepodložil žiadnymi listinnými ani inými dôkazmi, žiadne ďalšie dôkazy neoznačil ani nenavrhol vykonať. Argumentácia žalovaného o nezneužívaní svojich procesných práv je účelová, pretože žalovaný si je vedomý, že v prípade nepreberania súdnych zásielok by nastala fikcia doručenia. Pokiaľ sa žalovaný odvoláva na § 3 ods. 1 písm. a) zák. č. 62/2020 Z. z., žalobkyňa poukazovala na to, že žalovaný nežiadal odročiť pojednávanie z uvedeného dôvodu. Žalovaný v odvolaní uviedol, že písomné podanie, ktorým žiadal odročiť pojednávanie, doručil na súd v deň nariadeného pojednávania, a to v raňajších hodinách, teda dňa 22.2.2022, pričom pracovníčku podateľne požiadal, aby podanie tejto žiadosti bezodkladne oznámila konajúcemu sudcovi. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný nedoručil danú písomnosť prostredníctvom tretej osoby, ako sa to snaží následne sanovať v ďalšom písomnom vyjadrení popretím vlastného tvrdenia. Dokonca neuvádza pravdu ani o čase doručenia písomnosti na súd, ktorá bola doručená po 11-tej hodine. Súd konal správne, z úradnej činnosti mu bolo známe účelové konanie žalovaného, pričom žiadosť o odročenie pojednávania neobsahovala zákonom vyžadované náležitosti, nebola dôvodná a ani spôsobilá odročiť termín pojednávania.

19. Žalobkyňa zopakovala dôvody svojho nesúhlasu s argumentom žalovaného o jeho práve užívať nehnuteľnosť na základe darovacej zmluvy, pretože žalovaný jednak nevyužil právo podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu katastra, ktorým povolil vklad darovacej zmluvy, žalovaný nenamietal, že kataster nepovolil aj vklad vecného bremena. Ďalej zopakovala, že čl. VI. Darovacej zmluvy zo dňa 1.1.2004 nebol žiadnou zo zmluvných strán mienený ako vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného užívania nehnuteľností žalovaným. Formulácia záväzku dcéry žalobkyne voči žalovanému je jasná (bude u nej bývať), teda u nej, nie v konkrétnej nehnuteľnosti, ako sa to snaží žalovaný navodiť. Preto tento záväzok dcéry žalobkyne nemá nič spoločné so žalobkyňou, resp. jej povinnosťou voči žalovanému nechať ho bývať v jej nehnuteľnosti. Žalobkyňa preto navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

20. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), sa najskôr zaoberal skúmaním existencie formálnych podmienok pre podanie odvolania žalovaného, a to predovšetkým jeho prípustnosťou, pričom dospel

k záveru, že odvolanie žalovaného proti výroku I. napadnutého rozsudku, ktorým súd zamietol jeho návrhy na prerušenie konania, je potrebné podľa § 386 písm. c) CSP ako neprípustné, odmietnuť.

22. Podľa § 357 písm. n) CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP.

23. Pokiaľ teda ide o odvolanie žalovaného proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 164 CSP, smeruje v tejto časti odvolanie žalovaného proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Uvedené vyplýva z toho, že ust. § 357 CSP koncipuje prípustnosť odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie len v tých prípadoch, ktoré sú v zákone taxatívne vypočítané. Civilný sporový poriadok pripúšťa možnosť podania odvolania iba proti uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o prerušení konania buď podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, alebo podľa ust. § 164 CSP, a to bez ohľadu na to, či bolo takto konanie prerušené na návrh, alebo bez návrhu. Ak však bol podaný návrh na prerušenie konania a súd mu nevyhovел, nie je proti zamietavému uzneseniu prípustné odvolanie podľa § 357 písm. n) CSP. Je to dané tým, že zákonodarca v ust. § 357 výslovne rozlišuje uznesenia napadnuteľné odvolaním buď podľa predmetu rozhodnutia (napr. odklad vykonateľnosti, nárok na náhradu trov konania), ale zároveň rozlišuje, či bolo rozhodnutie vydané na návrh, alebo súd rozhodol aj bez návrhu (o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, o návrhu na opravu chýb, resp. zastavení konania) a rozlišuje tieto uznesenia tiež tým, či ide o vyhovujúce, alebo zamietajúce rozhodnutie (napr. zamietnutie návrhu na doplnenie rozsudku, zamietnutie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, avšak rozhodnutie o prerušení konania). Z toho vyplýva, že len ak súd uznesením konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, resp. § 164 preruší, je odvolanie prípustné. V prípade zamietnutia návrhu na prerušenie konania zákon v ust. § 357 písm. n) CSP možnosť podania odvolania neupravuje. Uvedené súvisí s tým, že o zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhoduje súd až v konečnom rozhodnutí (§ 162 ods. 3 CSP), pričom ak súd konanie na návrh strany nepreruší, napriek tomu, že takéto prerušenie by bolo dôvodné a vo veci samej rozhodne, zakladá takýto postup súdu inú vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej, čo je odvolací dôvod podľa § 365 písm. d) CSP proti rozhodnutiu súdu vo veci samej. Pretože žalovaný podal odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu, t. j. aj čo do výroku I. napadnutého rozsudku, ktorým boli návrhy žalovaného na prerušenie konania zamietnuté, odvolaciemu súdu nezostávalo iné, ako s použitím ust. § 386 písm. c) CSP odvolanie žalovaného voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie (majúceho charakter uznesenia) ako neprípustné odmietnuť.

24. Pokiaľ ide o zvyšnú časť odvolania žalovaného, t. j. jeho odvolanie voči výrokmi II. a III. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, krajský súd po zistení, že v tejto časti odvolanie žalovaného bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch II. a III. vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

25. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku o vypratanie nehnuteľnosti, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa už iba nasledovné:

26. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na rozsah podaného odvolania a uplatnenú odvolaciu argumentáciu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol na základe vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci vecne správne, pokiaľ žalobe žalobkyne o vypratanie danej nehnuteľnosti vyhovel dôvodiac, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností, pričom žalovaný dané nehnuteľnosti užíva proti jej vôli bez právneho dôvodu.

27. Žalovaný v podanom odvolaní predovšetkým namietal, že súd svojím procesným postupom porušil právo žalovaného na spravodlivý proces tým, že pojednávanie vo veci samej dňa 22.2.2022, na ktorom bol aj vyhlásený napadnutý rozsudok, vykonal v neprítomnosti žalovaného, keď žalovaný dôvodil, že pred pojednávaním v daný deň v raňajších hodinách doručil osobne do podateľne súdu žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu, že sa dostal do úzkeho kontaktu s osobou pozitívne testovanou na ochorenie COVID-19. Žalovaný tvrdil, že napriek tomu, že požiadal pracovníčku podateľne súdu, aby túto žiadosť bezodkladne oznámila konajúcemu sudcovi, jeho podanie bolo do spisu založené až nasledujúci deň 23.2.2022. K uvedenému súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí uviedol, že na začiatku tohto pojednávania, mal súd podmienky pre vykonanie pojednávania v neprítomnosti žalovaného za splnené, keď žalovanému bolo predvolanie na pojednávanie riadne doručené dňa 8.11.2021, tento sa na pojednávanie nedostavil, pričom svoju neúčasť neospravedlnil a ani nepožiadaval o odročenie pojednávania z vážnych dôvodov. Súd následne zistil, že žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania a ospravedlnenie jeho neúčasti bola doručená osobne do podateľne súdu už dňa 22.2.2022, avšak do spisu bola založená až v nasledujúci deň po rozhodnutí súdu, t. j. dňa 23.2.2022, takže súd v čase rozhodovania vo veci samej, o predmetnom podaní žalovaného nemal vedomosť. Súd prvej inštancie však skonštatoval, že ani v prípade, ak by žiadosť o odročenie pojednávania bola súdu predložená včas, nevyhovela by jej, pretože podmienky pre odročenie pojednávania z vážnych dôvodov splnené neboli. Žalovaný totiž žiadnym spôsobom existenciu tvrdeného dôvodu pre odročenie pojednávania nepreukázal, vrátane tej skutočnosti, kedy sa o dôvode odročenia pojednávania dozvedel. Súd tak nemal možnosť preskúmať, či sa skutočne jedná o dôležitý dôvod a či uvedený dôvod súdu žalovaný oznámil bezodkladne po jeho zistení. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že mu bolo z jeho úradnej činnosti známe, že z rovnakého dôvodu žalovaný požiadal o odročenie pojednávania aj v ďalšej veci vedenej na súde prvej inštancie pod sp. zn. 39C/42/2018, ktoré pojednávanie sa malo uskutočniť dňa 2.2.2022. Preto považoval súd žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania z rovnakého dôvodu o niekoľko dní neskôr, za účelové konanie, s cieľom vyhnúť sa pojednávaniu a oddialiť rozhodnutie súdu. Súd uviedol, že z týchto dôvodov by žiadosti o odročenie pojednávania nebolo vyhovené ani v prípade, ak by súdu bola doručená včas, t.j. pred otvorením pojednávania vo veci samej dňa 22.2.2022.

28. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre odročenie pojednávania na návrh strany. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému bolo predvolanie na pojednávanie doručené dňa 8.11.2021, teda v dostatočnom časovom predstihu pred nariadeným pojednávaním dňa 22.2.2022 konanom o 13:00 hod. Súčasťou tohto predvolania (č. I. 63 spisu) bolo poučenie, že pojednávanie je možné odročiť len z dôležitých dôvodov, pričom strana je povinná oznámiť dôvod odročenia pojednávania bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela s tým, že ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla, z ktorého dôvodu, je strana povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania. Dňa 22.2.2022 o 11:15 hod., bolo do podateľne súdu osobne doručené podanie žalovaného (č. I. 93), ktorým ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní a požiadal o jeho odročenie z dôvodu, že bol v úzkom kontakte s osobou pozitívne testovanou na ochorenie COVID-19 s tým, že nesúhlasí, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti. Toto podanie neobsahuje telefónne číslo ani elektronickú adresu, na ktorú má súd žalovaného vyrozumieť o svojom rozhodnutí o jeho návrhu na odročenie pojednávania. Podľa úradného záznamu sudkyne na č. I. 93 spisu jej predmetná listina – žiadosť o odročenie pojednávania bola predložená až dňa 23.2.2022 o 7:55 hod. Vec prejednávajúca sudkyňa teda v čase začatia pojednávania vo veci samej, v rámci posudzovania splnenia podmienok pre vykonanie pojednávania, žiadosťou žalovaného o odročenie pojednávania nedisponovala. Vychádzala z toho, že žalovaný bol na pojednávanie riadne predvolaný, pričom svoju neúčasť neospravedlnil ani nežiadal o odročenie pojednávania z vážnych dôvodov, preto rozhodla o tom, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalovaného. Je nutné konštatovať, že súdu v čase konania pojednávania bola doručená žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania, avšak ako správne uviedol súd prvej inštancie, ani v prípade, ak by sudkyňa touto jeho žiadosťou v čase začatia pojednávania disponovala, nebola by spôsobilým podkladom pre odročenie nariadeného pojednávania.

29. Predovšetkým žalovaný dôvody odročenia pojednávania žiadnym spôsobom nepreukázal. Jeho ospravedlnenie je len všeobecné a nepresvedčivé. Žalovaný neuviedol aspoň konkrétny popis, z ktorého by vyplývalo, kto mala byť osoba pozitívne testovaná na COVID-19, jej meno, priezvisko, alebo aspoň pomer k nej (rodinný príslušník, priateľ, spolupracovník atp.), kde prebehol tento úzky kontakt, ako dlho trval a najmä, kedy sa žalovaný dostal do úzkeho kontaktu s touto osobou. Iba v tom prípade by pôsobilo jeho ospravedlnenie dôveryhodne, pretože ak by súd pripustil aby strany len všeobecným spôsobom odôvodňovali žiadosti o odročenie pojednávania, poprel by tým zmysel ust. § 183 CSP, ktoré sprísňuje dôvody pre odročenie súdneho pojednávania a podľa ktorého možno inštitút odročenia pojednávania vnímať ako niečo výnimočné. Inštitút odročenia pojednávania totiž strany často využívali na realizovanie procesných obštrukcií. Preto zákon v ust. § 183 CSP s cieľom eliminovať tento negatívny jav, kladie zvýšené nároky na prípadné návrhy strán na odročenie pojednávania keď konštruuje, že pojednávanie môže súd na návrh strany odčítať len z dôležitých dôvodov, pričom strana je povinná súdu dôležitý dôvod oznámiť bezodkladne, ako sa o ňom dozvedela. Na to, aby súd posúdil, či sa jedná o dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania je potrebné, aby ho strana náležite odôvodnila a uviedla aj deň, kedy sa o dôvode odročenia pojednávania dozvedela. Platí teda, že ak strana sporu žiada o odročenie pojednávania, musí tento dôvod súdu oznámiť tak, aby súd mohol posúdiť, či sú alebo nie sú naplnené zákonné dôvody na odročenie pojednávania. V žiadosti o odročenie pojednávania je teda potrebné nielen tvrdiť, že existujú dôvody na odročenie pojednávania, ale je potrebné aj preukázať ich dôvodnosť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 167/2010). Takýmito dôkazmi je napr. lekárske potvrdenie o existencii nepriaznivého zdravotného stavu osoby. Tiež povinnosť oznámiť dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania je stanovená termínom „bezodkladne“, to znamená ihneď po tom, ako sa strana o existencii tohto dôvodu dozvedela. S účinnosťou od 22.1.2022 platila vyhláška č. 7/2022 Úradu verejného zdravotníctva SR ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k izolácii osôb pozitívnych na ochorenie COVID-19 a karanténe osôb, ktoré prišli do úzkeho kontaktu s osobou pozitívnu na ochorenie COVID-19, podľa ktorej úzky kontakt s osobou pozitívnu na ochorenie COVID-19 nezakladá povinnosť domácej izolácie v prípade, ak ide o osobu očkovanú, alebo o osobu, ktorá prekonala ochorenie COVID-19 (§ 3 ods. 2 vyhl.). Žalovaný však vo svojej žiadosti o odročenie pojednávania neuviedol relevantné údaje, teda kto bola osoba pozitívne testovaná na ochorenie COVID-19, kedy sa s ňou stretol, ako dlho trval daný kontakt, či žalovaný prekonal ochorenie COVI-19, alebo či je/nie je zaočkovaný proti uvedenému ochoreniu. Iba v prípade, ak by súdu poskytol tieto údaje, mohol by súd vyhodnotiť, či je domáca karanténa žalovaného dôvodná, a teda je tu dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. Žalovaný však tieto skutočnosti v žiadosti o odročenie pojednávania neuviedol, neuviedol ani svoje telefónne číslo, prípadne e-mail, na ktorý by ho súd mohol informovať o svojom rozhodnutí o jeho žiadosti o odročenie pojednávania. Žalovaný však ani následne, v rámci odvolania nedoplnil tieto údaje, hoci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku výslovne uviedol, že žalovaný v podanej žiadosti dôvody pre odročenie pojednávania žiadnym spôsobom nepreukázal. Tu neobstojí tvrdenie žalovaného v odvolaní, že nemôže nútiť tretiu osobu, aby poskytla potvrdenie o svojom zdravotnom stave, pretože žalovaný nevykonal ani len základný opis skutkového stavu, teda s kým sa stretol, za akých podmienok, ako dlho trval kontakt, kedy sa s pozitívnu osobou stretol a či je sám žalovaný očkovaný, alebo prekonal ochorenie COVID-19. Tieto údaje žalovaný mohol a mal súdu poskytnúť. Minimálne bol povinný uviesť, kedy prebehol kontakt žalovaného s osobou pozitívnu na ochorenie COVID-19, čo má význam pre posúdenie nielen bezodkladnosti oznámenia dôvodov na odročenie pojednávania, ale aj pre posúdenie, či prípadná karanténa žalovaného ešte trvala. Ako totiž uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, súdu bola z jeho úradnej činnosti známa okolnosť, že vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 39C/42/2018, v ktorej sa malo konať pojednávanie dňa 2.2.2022 (t. j. o 20 dní skôr ako pojednávanie v predmetnej veci), požiadal žalovaný o odročenie pojednávania z rovnakého dôvodu – teda že bol v úzkom kontakte s osobou pozitívne testovanou na COVID-19 (uvedené vyplýva aj z podania žalovaného doloženého na č. I. 109 spisu). Od pojednávania dňa 2.2.2022 vo veci sp. zn. 39C/42/2018 však už uplynula dostatočná doba, aby karanténa žalovaného skončila, pričom je nepravdepodobné, že by aj tesne pred ďalším súdnym pojednávaním dňa 22.2.2022, sa žalovaný znova dostal do úzkeho kontaktu s osobou pozitívnu.

30. Žalovaný tento kontakt v žiadosti o odročenie pojednávania zo dňa 22.2.2022 hodnoverne nepreukázal, preto jeho žiadosť skutočne vyznieva účelovo, ako snaha zmať nariadené súdne pojednávanie a oddialiť rozhodnutie vo veci samej. Tu neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že konal vo verejnom záujme, pretože ani v podanej žiadosti o odročenie pojednávania, ani kedykoľvek neskôr

v rámci odvolacieho konania svoje tvrdenia nedoplnil, teda nekonkretizoval s kým sa stretol, kedy a či sám je očkovaný, prípadne prekonal ochorenie.

31. Nedôveryhodne vyznieva jeho žiadosť o odročenie pojednávania tiež z toho dôvodu, že kým v podanom odvolaní žalovaný uvádzal, že písomné podanie, ktorým požiadal o odročenie pojednávania, doručil v deň nariadeného pojednávania v raňajších hodinách, pričom mal pracovníčku podateľne požiadať, aby podanie tejto žiadosti bezodkladne oznámila konajúcemu sudcovi (čo vyznieva rozporuplne už len z toho dôvodu, že žalovaný na jednej strane tvrdí, že bol povinný dodržiavať domácu karanténu, na druhej strane mal prísť osobne podať žiadosť o odročenie do podateľne súdu a žiadať jeho pracovníčku o jej odovzdanie sudkyňi; tiež nie je pravda, že by žiadosť bola do podateľne doručená v raňajších hodinách, keď podľa časovej pečiatky to bolo až o 11:15 hod.), v ďalšom svojom vyjadrení – odvolacej replike už žalovaný uvádza, že je logickým, že predmetné podanie mohol žalovaný doručiť aj prostredníctvom tretej osoby, čo vzhľadom na dôvod odročenia bolo aj v danom prípade; teda žalovaný uvádza novú skutočnosť, že žiadosť o odročenie pojednávania neodovzdal v podateľni on osobne. Potom nie je zrejmé, na základe čoho žalobca tvrdí (a ako preukazuje), že výslovne požiadal pracovníčku súdu, aby jeho podanie bezodkladne odovzdala konajúcej sudkyňi, ak predmetné podanie v podateľni v skutočnosti neodovzdal on osobne. Z uvedeného možno vyvodiť iba jediný záver a to, že žalovaný dôvody pre odročenie nariadeného pojednávania dňa 22.2.2022 žiadnym spôsobom nepreukázal, predovšetkým vôbec neuviedol, kedy sa o dôvode pre odročenie pojednávania dozvedel. Záver súdu prvej inštancie o tom, že dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania nebol splnený, bol teda správny a súd prvej inštancie nepochybil, keď danú právnu vec pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalovaného. Civilný sporový poriadok je postavený na procesnej bdelosti sporových strán, ktoré si musia strážiť svoje práva, ale zároveň sú povinné svoje procesné povinnosti v súlade so zákonom dodržiavať. Žalovaný napriek poučeniu v predvolaní na pojednávanie, riadnu a dôvodnú žiadosť o odročenie pojednávania nepredložil. Preto postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a túto odvoláciu námietku žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

32. Takisto nebol dôvodný argument, predostretý žalovaným až po uplynutí odvolacej lehoty v odvolacej replike, že podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nakažlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, trvala v čase pojednávania dňa 22.2.2022 mimoriadna situácia, kedy súdy vykonávajú pojednávania len v nevyhnutnom rozsahu. Ako správne konštatuje aj sám žalovaný, táto mimoriadna situácia skončila na základe uznesenia vlády SR č. 695 zo dňa 24.11.2021 dňom 23.2.2022, t. j. deň po nariadenom pojednávaní. Súdu je pritom z jeho úradnej činnosti známe, že už dlhú dobu pred tým, prebiehali na súde pojednávania bez obmedzení, teda nielen v nevyhnutnom rozsahu, a to vo všetkých právnych veciach, nakoľko epidemiologická situácia na území SR to dovoľovala a bolo všeobecne známe, že mimoriadna situácia ostávala v platnosti predovšetkým pre potreby rezortu zdravotníctva.

33. Odvolací súd nezistil, ani iné vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci z dôvodu, že súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania do skončenia súdnych konaní, a to jednak vo veci vedenej na Okresnom súde Senica sp. zn. 5C/125/2013 a jednak vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava sp. zn. 39C/42/2018. Ako správne konštatoval prvoinštančný súd, vec na Okresnom súde Senica sp. zn. 5C/125/2013 je právoplatne skončená, pričom žalovaný tvrdené podanie dovolania v predmetnej veci nijako nepreukázal, pričom žalobkyňa uviedla, že jej dovolanie v danej veci nebolo ani doručené. Každopádne, ani ak by žalovaný skutočne dovolanie v danej právnej veci podal, nebol by to dôvod na prerušenie konania, nakoľko právna vec o vrátenie daru, resp. určenie vlastníckeho práva bola právoplatne skončená a prípadné iné rozhodnutie odvolacieho súdu by bolo potom dôvodom na obnovu konania. Súd je však v prvom rade povinný postupovať vo veci v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania (čl. 17 CSP) a pokiaľ žalovaný tvrdené podanie dovolania vo veci sp. zn. 5C/125/2013 nijako nepreukázal, bolo dôvodným konanie neprerušovať ale vo veci konať a rozhodnúť. Pokiaľ ide o súdne konanie vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 39C/42/2018, v ktorom sa žalovaný domáha voči žalobkyňi nahradenia prejavu vôle, tu potom súd prvej inštancie správne uzavrel, že aj prípadné vyhovie žalobe žalovaného ako darcu o nahradenie prejavu vôle obdarovanej na uzavretie zmluvy o zriadení vecného bremena by znamenalo, že tento rozsudok by zakladal oprávnenie darcu užívať nehnuteľnosti až na čas po právoplatnosti tohto rozhodnutia, teda do budúca, čo by nemalo žiaden vplyv na rozhodnutie súdu v pojednávanej veci.

34. Odvolací súd tu dopĺňa, že v prípade rozsudku o nahradenie prejavu vôle, je v súlade s ust. § 229 CSP, tento prejav vôle nahradený počnúc právoplatnosťou rozsudku, t. j. až týmto okamihom sa zmluva považuje za uzavretú (rozsudok NS SR sp. zn. 2 Sžo 36/2010 zo dňa 14.9.2010). Teda ak by aj súd vo veci sp. zn. 39C/42/2018 vyhovel žalobe žalovaného o nahradenie prejavu vôle obdarovanej na uzavretie zmluvy o zriadení vecného bremena, zakladal by takýto rozsudok oprávnenie darcu – žalovaného užívať dané nehnuteľnosti iba do budúcnosti, preto výsledok konania sp. zn. 39C/42/2018 nebol pre rozhodnutie v tejto právnej veci podstatný a nebránil súdu prvej inštancie v predmetnej právnej veci konať a rozhodnúť, pretože pre súd je rozhodujúci skutkový stav v čase vydania svojho rozhodnutia (§ 217 ods. 1 CSP), kedy žalovaný titul na užívanie daných nehnuteľností nemal.

35. Skutočnosť, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností, žalovaný v podanom odvolaní nerozporoval. Dôvodil však, že mu v zmysle darovacej zmluvy patrí užívacie právo k darovaným nehnuteľnostiam, kedy užívacie právo darcu malo byť zriadené ako vecné bremeno, keď sa dcéra žalobkyne v darovacej zmluve zaviazala, že darca bude u nej bývať a ona sa o neho bude do konca života starať, čo podľa žalovaného jednoznačne prejavuje jej vôľu zriadiť vecné bremeno v prospech darcu. Žalovaný dôvodil, že treba prihliadať na skutočnú vôľu účastníkov zmluvy, pred jej formálnym výkladom. Žalobkyňa však v konaní poprela, že by vôľa jej predchodkyne smerovala k zriadeniu vecného bremena práva doživotného bývania žalovaného v danej nehnuteľnosti. Z čl. VI. Darovacej zmluvy uzavretej dňa 1.1.2014 medzi žalovaným ako darcom a dcérou žalobkyne ako obdarovanou vyplýva, že obdarovaná sa zaviazala, že darca bude u nej bývať a do konca života sa bude o neho starať. Odvolací súd má za to, že ani z obsahu ako ani z formy tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť, že jeho účelom malo byť zriadenie vecného bremena. Nezdopovedá tomu názov zmluvy ani označenie daného článku a z obsahu tohto ustanovenia vyplýva, že ide iba o záväzok osobného charakteru, ku ktorému sa zaviazala obdarovaná, pôsobiaci výlučne iba medzi stranami danej darovacej zmluvy (inter partes), ktorý na rozdiel od záväzkov vecnoprávneho charakteru pôsobiacich voči všetkým (erga omnes) neprechádza na právneho nástupcu, preto tento záväzok, neprešiel na ďalšieho nadobúdateľa, t.j. žalobkyňu.

36. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, je potrebný vklad do katastra nehnuteľností (§ 151o Občianskeho zákonníka). Tu však nebol vykonaný vklad práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do katastra nehnuteľností, ani nebolo preukázané, že by darca po povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností namietal, že nebol povolený aj vklad vecného bremena. Navyše ani podpis obdarovanej ako povinnej z prípadného vecného bremena na zmluve nebol úradne osvedčený. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, zo znenia tohto článku „...bude u nej bývať...“ nie je možné vyvodiť, že by sa záväzok mal týkať konkrétnej nehnuteľnosti, a to nehnuteľnosti evidovanej na LV č. XXX v k. ú. C., ale išlo len o osobný záväzok obdarovanej, umožniť darcovi bývať v tej nehnuteľnosti, ako býva obdarovaná. Dcéra žalobkyne pritom v predmetnej nehnuteľnosti už od roku 2013 nebýva. Ani prípadný osobný záväzok obdarovanej, však nezakladá povinnosť žalobkyne (matky obdarovanej), nechať žalovaného bývať v nehnuteľnosti v jej výlučnom vlastníctve. Ak žalovaný poukazoval na to, že je nelogické, aby darca daroval nehnuteľnosť, v ktorej zostal naďalej bývať, bez zabezpečeného práva doživotného bývania, teda v podobe vecného bremena, odvolací súd uvádza, že to vylúčené nie je. Ani pri výklade darovacej zmluvy s ohľadom na celý jej kontext nebolo možné vyvodiť, že by ňou malo dôjsť k zriadeniu vecného bremena práva doživotného bývania žalovaného. V skutočnosti platí, že neznalosť zákonov neospravedlňuje, preto neobstojí tvrdenie žalovaného, že nemal vedomosť o tom, že k zriadeniu vecného bremena v danom prípade nedošlo. Je tiež bez významu, kto vypracoval darovaciu zmluvu zo dňa 1.1.2004, pretože darcovi z nej muselo byť zrejmé, že k zriadeniu vecného bremena doživotného bývania nedôjde, a preto ak s tým nesúhlasil, darovaciu zmluvu nemal podpísať. Žalobkyňa pritom uviedla, že v čase podpisu darovacej zmluvy, navštevovala jej dcéra iba prvý ročník právnickej fakulty. Navyše, ak by žalovaný bol skutočne o existencii vecného bremena presvedčený, podal by návrh na vklad práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do katastra nehnuteľností dodatočne, avšak takýto vklad dosiaľ vykonaný nebol. Žalovaný teda existenciu užívacieho práva k daným nehnuteľnostiam nepreukázal, teda užíva dané nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, proti vôli žalobkyne, z ktorého dôvodu rozhodol súd prvej inštancie správne, pokiaľ žalobe žalobkyne o vypratanie daných nehnuteľností vyhovel.

37. Posledný odvolací dôvod žalovaného spočíval v nesprávnom rozhodnutí súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, keď žalovaný dôvodil, že súd mal vzhľadom na existujúce dôvody hodné osobitného zreteľa aplikovať ust. § 257 CSP a náhradu trov konania v spore nikomu nepriznať. Týmito dôvodmi má byť podľa žalovaného skutočnosť, že v darovanej nehnuteľnosti žalovaný prežil

celý svoj život, túto pôvodne nadobudol do svojho vlastníctva vlastným pričinením, svojpomocne ju zrekonštruoval výlučne z vlastných finančných prostriedkov, investoval do nej všetky svoje celoživotné úspory. Dôvodil, že dcéra žalobkyne zneužila jeho nevedomosť, po rozpade rodiny sa však správanie dcéry žalobkyne k žalovanému diametrálne zmenilo, pričom žalobkyňa požaduje napriek vysokému veku žalovaného a jeho nepriaznivému zdravotnému stavu, aby danú nehnuteľnosť vypratá, z čisto účelových dôvodov a v rozpore s dobrými mravmi.

38. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie sa otázkou existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v danej veci zaoberal (ods. 34) a uviedol, že existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by žalobkyňa nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať, sám nezistil.

39. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 a 2 CSP), ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Zásada úspechu vo veci, ktorá je aj zásadou zodpovednosti za výsledok sporu, charakteristická pre sporové konanie sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli, pričom v zásade musí ísť o trovy, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené a ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Procesný úspech vo veci sa skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. V prípade úplného vyhovenia žalobe, ako to bolo aj v predmetnej právnej veci, je daný plný úspech žalobcu vo veci.

40. Každá strana znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor skončený (§ 252 CSP). Ak je rozhodnutím súdu vyslovené, ktorá strana je v práve, nadobudne táto strana nárok na náhradu trov konania, ktoré na dosiahnutie tohto rozhodnutia vynaložila. Právnym dôvodom tohto nároku je to, že strany, ktoré viedli spor, konajú „na vlastné nebezpečenstvo“ a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Náhrada trov konania je nerozlučne spojená so sporovým konaním a vyplýva z jeho povahy, keď strany sporu stoja proti sebe a je namieste, aby strana, ktorá v spore so svojim nárokom zvíťazila, dostala ňou vynaložené trovy nahradené od protistrany. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Porazenej strane vzniká povinnosť nahradiť trovy konania víťaznej strane.

41. Istou výnimkou v tomto smere je ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Vtedy súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Nakoľko použitie ust. § 257 CSP negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, musí aplikácia tohto ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočný charakter.

42. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to 1. dôvody hodné osobitného zreteľa a 2. výnimočné okolnosti, ktoré pojmy však bližšie nešpecifikuje, ich výklad ponecháva na súdnu prax. Ust. § 257 CSP však nemožno považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť jeho aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo tejto procesnej situácie. Súd pri aplikácii tohto ustanovenia skúma aj dôvody, ktoré žalobcu viedli k podaniu žaloby, postoj strán v konaní, plnenie si ich procesných povinností. Ust. § 257 CSP teda slúži na to, aby bolo možné postihnúť situácie, kedy je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. Ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok.

43. Odvolací súd po zohľadnení uvedených východísk dospel k záveru, že v danej veci aplikovať ust. § 257 CSP dôvodné nebolo, pretože neboli dané výnimočné okolnosti veci, ani dôvody hodné osobitného zreteľa.

44. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania je vypratanie nehnuteľností vo vlastníctve žalobkyne, ktoré sú žalovaným užívané bez právneho dôvodu. Predmetné nehnuteľnosti daroval žalovaný právnej predchodkyňi žalobkyne G. H. D. C. darovacou zmluvou zo dňa 1.1.2004. Táto následne darovacou zmluvou zo dňa 24.11.2014 previedla predmetné nehnuteľnosti na žalobkyňu. Z dokazovania tiež vyplynulo, že žalovaný žalobkyňi a jej dcére úmyselne znemožnil po r. 2013 predmetné nehnuteľnosti užívať. Žalobkyňa zároveň poprela, že by žalovaný predmetné nehnuteľnosti svojpomocne zrekonštruoval a investoval do nej celoživotné úspory. Samotná skutočnosť, že žalovaný v nehnuteľnosti prežil celý život, dôvodom hodným osobitného zreteľa v danej veci nie je. Právnym úkonom darovania, ktorý si mal žalovaný vopred dôkladne premyslieť, sa zbavil svojho vlastníckeho práva k danej nehnuteľnosti, preto sa nemôže následne domáhať bývania v danej nehnuteľnosti, ak tomu nesvedčí žiadne užívacie právo. V predmetnej právnej veci o vypratanie nehnuteľností bol žalovaný v celom rozsahu neúspešný a tento svoj neúspech v spore nemôže následne prenášať na žalobkyňu tým, že chce aby táto, ktorá sa domohla svojho práva, hradila sama svoje trovy konania, ktoré jej v súvislosti s dôvodným uplatňovaním práva na súde vznikli. Preto odvolací súd má za to, že v predmetnej právnej veci dôvody hodné osobitného zreteľa, pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania v spore úspešnej žalobkyňi, nie sú dané.

45. Odvolací súd nezistil ani iné ako v odvolaní tvrdené dôvody hodné osobitného zreteľa, či výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyňi a ktoré by boli dané špecifickosťou predmetu konania, procesnou situáciou, či sociálnou situáciou niektorej z procesných strán. Súd prvej inštancie preto na rozhodnutie o nároku žalobkyne na náhradu trov konania proti v konaní neúspešnému žalovanému aplikoval správne ust. § 255 ods. 1, 2 CSP a nárok na náhradu trov konania jej správne priznal v plnom rozsahu.

46. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní uplatnených odvolacích dôvodov, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

47. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

48. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

49. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. O náhrade trov tohto odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalobkyňi priznal plnú náhradu trov tohto odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).